

ถ้าไม่ได้อัรก...ถึงเหลือขบวนเดียวก็ไม่มีขึ้น..

นำเสนอเมื่อ : 15 มี.ค. 2552

ถ้าไม่ได้อัรก

จำได้ว่าตัวเอง

เคยสื่อแนวคิดหนึ่งของตัวเองให้ใครหลายคนได้รู้มากมาย

ว่า บางที่การอยู่ตัวคนเดียว

อาจเป็นเรื่องดีกว่าการมีคนอื่นมาอยู่ด้วย

ถ้าคนที่มาอยู่ด้วยกันนั้น

เป็นคนที่อยู่กับเราไป

โดยมีความไม่เข้าใจเป็นสื่อกลาง

หรือเป็นคนใจร้าย รังแต่จะรังแกหัวใจเราไปทุกคืนวัน

นั่นคือความเชื่อของหัวใจ

.....

ทำให้ไม่เคยหวั่นกลัว

ว่ารถที่แล่นผ่านมา บนถนนของหัวใจ

จะเหลือเป็นขบวนสุดท้ายให้เราได้อักรขึ้น

เพราะแม้เป็นขบวนสุดท้ายจริง

แต่ถ้าดูจากสภาพรถแล้ว เป็นขบวนที่อาจไม่ปลอดภัย

ไม่คุ้นใจผู้ร่วมโดยสาร ไม่แน่ใจฝีมือคนขับ

ก็ขอเดินต่อไปคนเดียวดีกว่า

ในเมื่อยังก้าวเดินไหว

ในเมื่อไม่ได้รักใคร่ ต้องตาต้องใจรถขบวนนั้น

ถึงขั้นยอมเสียหัวเสียใจให้ได้

แล้วจะเอาชีวิตไปเสี่ยงความตาย

เอาหัวใจไปแขวนไว้บนเส้นด้าย ที่ไม่รู้จะขาดผิงลงเมื่อใด

ให้เหนื่อยหัวเหนื่อยใจเล่นไปทำไมกัน

ยิ่งถ้าเราเองยังไม่อาจแน่ใจสักนิดว่า

ผู้ร่วมเดินทางเป็นคนที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้เพียงใดหรือไม่

จะขบวนแรก หรือขบวนสุดท้าย ขบวนไหนก็ไม่ขอขึ้น

ขอทนเดินเหนื่อยคนเดียวแต่ปลอดภัย

ถึงที่หมายได้แน่นอน แม้จะช้ากว่า

ดีกว่าได้ชื่อเป็นคนใจง่าย

ใครเรียกขึ้นก็ไป รถขบวนไหนมากี่วิ่งไล่ตาม

ด้วยกลัวแคว่าจะไม่มีรถให้ไป

บางครั้งความรักสบาย อาจมาดบังใจใครบางคน

จนลืมนิดไปสนิทว่า

เรายังมีสองขาที่ใช้การได้

มีทุกลมหายใจเข้าออกเป็นของตัวเอง

แต่ก็ยังอยากนั่งรถ

เพราะเชื่อไปเอง

ว่านั่นคือวิธีให้ถึงที่หมายได้เร็วกว่า เหนื่อยน้อยกว่ากัน

แถมทั้งยังมีเพื่อนให้นั่งให้คุยกันไปไม่ต้องเบียดต้องเหงา

จนหลายคน หลายหัวใจ

ต้องไปบาดเจ็บ จบชีวิตระหว่างทาง

เพราะผู้ร่วมทาง เจ้าของรถคันที่ขึ้นไป

ไม่ได้เป็นคนมีน้ำใจดงามอย่างที่คาดหวังไว้

แต่เป็นคนกลับเป็นคนร้าย

หรือเป็นคนประมาทเลินเล่อซัปรถ..ซัปรักแบบไร้ความระวัง

ไม่ปลอดภัยจนเกิดอุบัติเหตุ

ยิ่งใครเจอผู้ร้ายในครอบครัวของผู้มีน้ำใจ

เชื่อเชิญให้เรานั่งรถไปด้วยกัน ยิ่งร้ายใหญ่

พอมาถึงกลางทาง คนที่ใจบุญคนนั้นก็กลับออกธาดูแท้

เมื่อลึกลับความรัก ช่วงชิงหัวใจไปจากเราได้

เขาก็ผลักใส่เราลงจากรถคันนั้นกลางทาง

ให้เราสะบักสะบอมลงมาโดดเดี่ยวบนเส้นทางเปลี่ยว

มีงงไม่รู้จะเลี้ยวไปทางไหน เหลี้ยวไปหาให้ใครมาช่วย

เพราะออกเดินทางมาไกล

ครั้งจะให้ย้อนกลับไปเดินใหม่ก็อาจเป็นเรื่องยาก

เพราะออกเดินทางมาไกลเกินไป

ให้ไปเริ่มต้นใหม่ ก็เหมือนจะยาก ไม่มีทาง

ทั้งเราก็นั่งรถมานานจนเคยตัว

การให้ลงไปเดิน ในสถานที่ที่ก็เหมือนไม่คุ้นเคย

อาจไม่ใช่เรื่องง่ายอีกแล้ว

ท้ายที่สุดผู้มีชะตากรรมเช่นนี้

อาจมีอันขาดใจตายไปเอง

บนถนนสายรักอันเปลี่ยวดายเส้นนั้น
ไม่ต้องรอให้มีผู้ร้ายคนไหนมาทำร้าย
ปลิดจิ้งหระหัวใจให้ตายสนิทอีกรอบ

และใครต่อใครที่เห็นเหตุโศกนาฏกรรมเช่นนี้
คงสังเวชมากกว่าจะสงสาร
เพราะคนที่ตาย เดินเข้ามาหาความตายเองแท้ๆ
ถ้าตรองใจ รู้เท่าให้ถึงการณกว่านี้สักหน่อย
ถ้าไม่ใจง่าย คิดอะไรสั้นๆ ก็คงไม่ต้องพบชะตากรรมเช่นว่านี้